

ИМАНЕ

— Да си додешъ съ единъ прешовъ имане. Пълна кола извеждашъ отъ тетювия си дворъ, пълна да ми я докарашъ, Ненчо, чувашъ ли ма, сине!

— Чухъ, мале.

— Сложи ли звънеца на Карамановата шия?

— Не съмъ.

— Сложи го.

— Що ми е?

— Нощя като поведешъ кервана, и се жлътне на месечината равния пжтъ, той да ти дрънколи.

Ненчо мръдна къмъ хармана и се върна съ звънеца.

— Прощавай, мале.

— На добъръ пжтъ, синко. Чуй още едно. Утре вечеръ не, ами другата, ще стигнете кжде Тунджа. Отвждъ Тунджата като минете, има едно село. Срѣдъ селото — висока топола. По нея ще го познаешъ. Думатъ го Одаитѣ. Лани отбихте ли кервана, или ми нахте презъ Одаитѣ?